

Personer og sige: dem ville vi have, og dels vege paa alle andre Personer og sige: Dem ville vi ikke have, og det er den sidste Bei, Folkethinget er gaaet, idet det nu retter sit Angreb mod dette tredje Ministerium paa samme Maade som mod de to andre, Angreb, som dels ved de Herrers egne Anstrengelser, dels ved uforstaaelig Hjælp fra anden Side kunne siges at være lykkedes. Det er jo vistnok meget urigtigt, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solstein) før kom med den Paastand, at dette Ministerium var blevet mødt fra Folkethingets Side med en Ridderlighed, som man ikke kunde Andet end paa-sigjonne. Det ærede Medlem maa ganske have glemmt, at lige fra det første Dieblit, dette Ministerium fremtraadte, blev det mødt — jeg veed ikke, om man kan kalde det Ridderlighed, det var maasse ridderlig Uæbenhed — men ialt Fald var det med den mest aabne Udtalelse af, at med dette Ministerium vilde man ikke forhandle. Det ærede Medlem maa vistnok have glemmt, at lige efter at dette Ministerium var fremkommet, aabnede Finantsudvalgets ærede Formand Forhandlingen om Finantsloven og endte med disse Ord: „Seg skal slutte med kun at udtale, at man kan være overbevist om, at der fra vor Side — i alt Fald fra min Side — ikke skal være nogen-somhelst Tilsielighed til at fortsætte Forhandlingerne i den nu begyndte Samling længere end høist nødvendigt.“ Det var den „ridderlige Modtagelse“, dette Ministerium fik, og det var, som sagt, det tredje Ministerium, mod hvilket man saaledes rettede sit Stormangreb. Det kan man ikke fragaar. Folkethinget har nu med beraad Du indvettet Finantsloven paa saadan Maade, at den er uantagelig for enhver Regjering, og gjorde det for at drive den nuværende Regjering bort. Det er det, som er Kjernen i Sagen, og man er sig altsaa bevidst, at man stiller lige imod en Konflikt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds trøstede sig nu med, at der var ingen Fare ved denne Konflikt, (Solstein: Ikke for os, men for mange andre Ting.) — jeg veed ikke, hvem det ærede Medlem mener med „os“, om han mener os Danste eller os Folkethingsmænd eller os Hertallet eller hvad han mener; men hans Fremstilling gif ud paa, at der var ingen Fare ved Konflitten. Den skulde man ikke være bange for, thi hvad kunde ske? Et af Lo: enten maatte Ministeriet gaa, og det var der virkelig ingen Ulykke ved, eller Ministeriet gif ind paa Folkethingets Finantslov, og det var der heller ingen Ulykke ved — anden Udvei var der jo ikke; thi de Herrer har jo erklæret, at denne Finantslov var deres sidste Ord, var den Finantslov, de albrig vege fra (Stemme: Hvor staar det?). Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) har bestemmt udtalt, at det var Folkethingets Finantslov, her forelaa, men jeg vil gjerne sige den Modifikation til,

som jeg nu hører, at man ikke viger fra den, saalænge det nuværende Ministerium bestaar (Stemme: Det er en ganske anden Sag). Nu vel, men det, jeg sagde, var, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds opstillede Et af Lo: Enten maatte dette Ministerium gaa eller ogsaa maatte det ganske simpelt vedtage denne Finantslov (Stemmer: Eller opløse Thinget!) eller opløse Thinget, skjøndt det skaffer da ikke nogen Finantslov. Det er nu muligt, at det ærede Medlem har Ret, men saa aldeles vist er det ikke. Det ærede Medlem har jo vel tidligere paa-staaet, at den Udvei, der ulykkeligere kunde tænkes, var en Umulighed. Det fremkom jo ganske vist paa et høist mærkeligt Tidspunkt. Efter at det ærede Medlem nemlig havde i en god Times Tid staaet og udtalt andre Medlemmer til at udtale sig om, hvorvidt provisoriske Finantslove vare tilstedelige eller ikke, og efterat det ærede Medlem var blevet bragt i Knibe ved Spørgsmaalet om, hvad han vilde sige, hvis Rigsretten udtalte sig for dem, som han med den Paastand, at de vare jo umulige. Efter at han i en Times Tid havde spurgt Folk om, hvad de mente om Lovligheden af provisoriske Finantslove, sagde han, at det var jo bare Pøier; der gaves ingen provisoriske Finantslove, de vare aldeles umulige. Det er jo vel saa, at naar det ærede Medlem antager dem for umulige, har den Fare, som der ellers kunde være deri, og som det ærede Medlem ogsaa faae deri, ikke fremstillet sig for ham; men jeg er bange for, at den stærke Lo paa Umuligheden af, at den alligevel kunde vise sig — man kan jo albrig være sikker paa Noget — dog kunde vise sig at være urigtig. Det ærede Medlem paaberaabte sig i den Henseende forskellige Udtalelser af Forskjellige og gjorde deriblandt ogsaa mig den Ære at komme med en Udtalelse af mig, idet han citerede nogle Uttringer, jeg brugte under Grundlovsforhandlingerne i 1865, hvilke fremkom, i det jeg henlede de Opmærksomheden paa Nødvendigheden og Rigtigheden af, at man i den nye reviderede Grundlov traf Foranstaltninger til at fikke sig imod, at provisoriske Finantslove fremkom. Jeg gjorde den Gang opmærksom paa den Fare, der kunde være derved; jeg gjorde opmærksom paa, saa vidt jeg husker nu, at det jo var bekendt, at provisoriske Finantslove havde været udstedte, og jeg udtalte mig om, hvorvidt jeg ansaa provisoriske Finantslove for stemmende med Grundloven af 5te Juni 1849. Derom har jeg udtalt mig og udtalt mig i denne Retning, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds anførte. Nu ligger der jo ganske uden Bægt paa, hvad jeg mener om dette Spørgsmaal, da jeg jo ikke hører til de Autoriteter, som have Afgjørelsen deraf; jeg er hverken Medlem af Landsthinget eller af Højesteret og kan saaledes ikke blive Medlem af Rigsretten. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa at forklare, hvorvidt jeg har den